

AVLIHA

Zabavljivo-šaljiv list.

Baron Levin Rauch.

Kar te nar bolj zveseli,
To ti moje sercé želi.

Na kolodvoru.

**Tam v Maribôru
Na kolodvôru
Národní Štajerci, vrli možjé,
K Tomanu v skok so pritekli,
Kaj so možáki mu rekli,
Kršćena duša ne vé.**

**Da v Maribôru
Na kolodvôru
Toman strašno razkoráćen je bil,
Zvédeli v daljne smo kraje,
In da je z vóza gledáje
Grešnik odpustke delil.**

**Hoj, v Maribôru
Na kolodvôru
Toman se dal omećiti je v mír,
Da po konćanih volitvah
Vrne se v Kostovih britvah
Tomansko-Svetćev prepír!**

Baron Levin Rauch, hrvatski ban.

Krví sem židovske, po jeziku erdeljsk Nemeć saskega kolena,
po dostojanstvu hrvatski ban.

Moja najvećja zasluga je, da sem hrvatsko „marvo“ Madja-
rom z nasiljem upokóril. Komu nij srce v prséh od veselja poska-
kovalo, ko je v Reki vladao moj zvesti Čeh, ali ko smo v Zagrebu
seljake s pandurji gonili, da so Madjarone volili v „sábor?“

Poleg tega imam še drugaćnih zaslug toliko, da se bode pri-
ćalo in pripovedovalo, dokler bode solnea in meseca! Kateri hva-
ležni Hrvat more namreć kedaj pozabiti, kaj se je godilo v Sišlja-
viću! Ali kdo se z radostjo ne opominja izvrstnega črtéža, ki sem
ga jaz bil bil osnoval, da osušimo „lonjsko polje“, katero meni,
družabnika tega dela, in mojim zvestim kreaturam obetalo je nekaj
milijonov čistega dobićka na škodo vse hrvatske zemlje, da nij
vražji „Zatoćnik“ bil začel razbijati na véliki boben? Ako se mi
torej kdaj vzame banovánje, priporočam se Kranjcem, ki imajo na
ljubljskem moćvirji in v Cérknići toliko preglavice z vodó, ker
na vsem svetu ne najdejo moža, kateri bi jih tako pošteno osušil,
kakor jaz hrvatski ban Baron Levin Rauch. — Dalje sem znao
svojemu gojéncu, židu Guthartu, če tudi je mnogo družih ponujalo
već novćev, samotrzje „solí“ tako nakloniti, da zdaj ves narod nama
na korist sol draže kupuje, akó neće neslanega jesti. — Vzél sem
celó zagrebćke „smeti“ sam v zákup, da nikdo poleg mene drug ne
zasluži „ni pare ni dinara.“ — Nobenemu siromaku ne podarim
novćića. — Kader se prodaje kaj mojega, bodi si jajce ali kura,
vselej sem v prićo sam jaz, brez katerega moje dokle ne smejo
niti petelinćka skopiti. Tak sem jaz presiloviti hrvatski ban baron
Levin Rauch. O mojih krasnih činih je slavni Mirko Bogović
naredil naslednjo pesem:

Napjev po pjesmi: „Hört ihr Leute schaud're Mordgeschichte.“

Evo ljudi, slućajta vam grozna!	Bilo preveć sišljavićkih ljudi,
Treba svaki od vas da ga pozna,	Pa kad mu se prilika ponudi,
Da se ćudi,	On poskóri
Da prosudi,	On ih gorí
Koliko na svijetu ima zla,	Dá u onaj liepi rajski svijet
O da!	Prendet.
Došó vitez baš iz švajcarije,	Nutrnja ga natjerala želja,
Bog hrvatski za njeg znao nije,	Da si traži milih prijatelja,
Al' po sredi	Nadjé zato
Sad je već i	Cielo jato
Po imenu liepo poznat svim	Ljudi zar? ne, već parana oj
Taj Dim!	Liep broj!

Viernu služi družba mu ohola,
Ćuva građ ko guske s Kapitola,
Zanj se brini,
Sve mu ćini,
Šamo neće nipošto se dat
Još klat!

Malo mu se za tu robu daje,
Svatko misli, da netreba graje,
A te ptice
Nemilice
Kuštre se i kucaju na liep
Mu žep.

Ćujte sada, dragi ljudi moji,
A tko brojti znaće neka brojti,
Nek dovolje
Lonjsko polje
Mjeri, i koj s njega može bit

Profit:

Od to doba zlobno pjeva Muza:
Živio nam vitez de „Kuruza!“
Kako došo
Tako prošo,
Kao nekoć Koronini ban
Baš van!

Lonjsko polje treba da se ćisti,
Znaće vitez, bit će od koristi
Zanj i družbu,
Što za službu
Viernu traži kukuruza dost,
Ne post!

I za druge svakojake stvari
Vidilo se, da naš vitez mari,
Ter za mito
Dá limito -
Sol, i smeća kupi velik kup,
Ne skup.

Ala bozi kadkad ćudno suđe!
Ah najposlje ipak nagnan bude
Baš u Sisku
On u stisku,
Da ga nikakov netrgne van
Puran!

Beust. Novine po pravici govore, da imaš nesrećno roko
drugi Potocki! Čehé si hotel najprvo pomiriti, a baš Čehé si z
nova razkaćil, ko si razpustil vse deželne zbore, samo njihovega ne!

Potocki. Ali nij tvoja roka zopet vodila tudi tukaj mojih
prstov? Če je Avstriji res kaka roka nesrećna, najnesrećnejša
je tvoja.

Beust. Ha! ha! ha! Ali nij vsemu svetu znano, da v Avstriji
nij srećnejše roke od moje?

V ljubljanskem konstitucijskem društvu.

Lažan. Morebiti vprašate, gospóda moja! kako bi si okršek držav-
nega zbora mogel brez Kranjcev (?), Čehov itd. ohraniti zakonodájsko moć,
veljavno vsej dolíťavskoj državi? — Smešno vprašanje! Ali nijso takej málen-
kosti za silo dovolj sami naši štirje „reichsrathshodorodó“: Kuranda, Tinti,
Schindler in Pratobervera? (Dolgo ploskanje.)

Avstrija. Kako o pravem času je tatú prijél ta policáj! Ali
bi ga ne bilo dobro poklicati namesto Potockega ali Beusta, katerima oći-
tajo, da stvari nikoli o pravem času ne primeta?

V Ljubljani smo se bili on dan sešli, kar nas je največjih slovenskih prvakov, da bi se zopet pomirili mej seboj. Najbolj je tržaški g. Cegnar sam sebe in tudi nas miril od jutra do večera in še tri dni potlej, ko smo uže bili vsi mirni. Tedaj smo izvolili g. Svetca, da je sestavil naslednjo pogodbo, katero smo vsi podpisali:

„Oziraje se edino ter vedno povsod samo na to, da bode ta pogodba na korist obema strankama, namreč zadovoljnim in tudi nezadovoljnim prvakom, ter slovenskej stvarni na občen blagoslov, sklepamo in podpisujemo naslednje, globoko pretehitane točke:

Prvič: „Slovenskemu Narodu“, „Juriju s pušo“ in „Pavlihi“, vsacemu posebe in vsem vkupaj se daje ta gotovo blagodušna koncesija, da po sešljaj ne bodo imeli nobenega dela in truda niti strahu kake tiskovne tožbe, zatorej njih uredovanje prevzemajo ljubljanski prvaki, in sicer tako: „Slovenski Narod“ se izročja g. Lesarju, ki vse prevzame, če je treba, celo kuhinjske bukve, da ga bode uredoval za moški spol posebe, za ženski spol posebe in za srednji spol posebe; „Jurija s pušo“ dobode največji slovenski humorist dr. Bleiveis, in „Pavliho“ neusmiljeni satirikar g. Sovan.

Drugič: Kader se bodo postavljali kandidati prihodnjim volitvam v deželni zbor, zopet slovenskim nezadovoljnikom vse delo odzame ljubljanska „Slovenija“, katerej se po krivici podtiče, da se preveč trudi; „Slovenija“ obeta pazno skrbeti, da Štajerci, Goričani in Tržačani v deželni zbor izvolijo, kogar sami hoté, razen Vošnjaka, Hermana, Zarnika, Žigona in Tonklija, katerih nij treba, da bi se zopet potezali za zedinjeno Slovenijo.

Tretjič: ker slavnih bratov Štajercev v tem zboru nij, zatorej pojde g. dr. Toman skozi Maribor na Dunaj, če morebiti na kolodvoru k njemu pritekó Štajerci, da podpišejo to pogodbo, katero dr. Toman s seboj ponese.“

V Ljubljani po Trojčih 1870.

Pavliha s r., dr. Bleiveis s r., dr. Toman s. r., dr. Kosta s. r., Svetec s. r., dr. Tonkli s. r., Rovenik s. r., Cegnar s. r., Černe s. r., + Sovan.

Pavliha pri Potockem.

Pavliha. Jaz sem se s prvaki pomiril; še ti se poskušaj, Potocki! Veruj mi, da stvar nij tako težavna, kakor se kaže.

Potocki. Ljubi Pavliha! kaj meni, kako bi?

Pavliha. Naši ljubljanski možje so mi naročili, da jim nalašč ustanovi nekollko ministerstev, in stvar ne bode napačna.

Potocki. Kakova ministerstva bi radi?

Pavliha. Dvojna: prva s pošteno plačo, druga z dončicini naslovi.

Potocki. Svetuj mi torej.

Pavliha. Tomana postavi za ministra železnih cest in narodnih zmešnjav, Svetca za ministra dosmrtnih služeb in za antičes-kancelarja slovenskega jezikoslovnega drobiža z gaslom: „v začetku je bil akcent“; Kosti izroči ministerstvo zajčjih nog, kader zopet Hrvatje pridejo v Ljubljano; Sovana postavi za ministra nauka in narodne učenosti, dalje za posmrtnega kancelarja ljubljanske čitalnice ter za večnega odbornika trótrovih mátič; a Bleiveis je rekel, da na stara leta ne želi nego edino ministerstvo skrinje mirú in sprave.

Potocki. Stvar je važna, torej vredna globocega premisleka.

Iz naravoslovja.

V seji slovenske Matice je slavnoučeni naravoslovec sveker Sovan poročal o korenitem, sebi v presodbo izročnem naravoslovskem spisu, katerega je bila odboru podala sloveča pėsnica in učenjakinja, gospodičina Lesarjeva sestra, da bi ga Matica natisnila. Ko sveker Sovan delo priporoči in pohvali, kakor je res tudi zaslužilo, reče: posebno izvrstno se mi zdí, kar je v tem spisu o lisici. Poslušajte, gospóda slayna!

„Časi lisica jazbeca: preganja iz jazbine, ker bi se rada njegovega soedstva iznebila. Kaj se zvita žival izmislí? Jazbini pred vhodom postavi neko stvar, katera ima tako sovražen duh, da jazbec nevoljno mrturaja pobegne iz domovine.“

Ko sveker Sovan konča, izpregovori odbornik Svetec: logika te naravoslovske modrosti je tá, da sva jaz in minister Widmann vse drugačna korenjaka nego jazbec. Nama so novine še neprijetnejše stvari nosile pred jazbino, iz katere se vendar nijeva genila.

Potrėbnik „Pavlihi“.

Verjemi ali ne vetjemi, preljubeznjivi moj „Pavliha“! ampak res je vendar, da si me ljudem lepó „nakontrafral“. Veš, moja baba je skoraj vznak pala, ko sem ji pokazal „kontrafėht“, lej! Pa je d'jala: „bog bodi varuh in svete Barbore turen! Če tudi mene postavijo na ta „plajteljėek“ papirja, še k maši bi potlej ne šla notri od Krėsa pa do sv. Petra in Pavla, takó bi me bilo sram!“ Jest sem pa odgovoril: „kaj boš tisto, ki ne veš, kaj praviš! Mene zdaj povsod poznajo, koder so me poprej. V ljubljanskem mestu se mi je bila taka pripetila, da bi v opaljši bil kmalu sam sebe kupil namesto tabaka. Pa še ti bodi takó imenitna, če moreš, baba neumna!“ — Ko sem ji takisto povedal, potler je vendar molcala, pa sklede je šla pomivat. Kaj bi ne, ki ima tacega možá!

Ta kejen pa spet možárimo po Gorenjskem notri gori v Kranji. Jest kupčujem z lanenim semenom, Kurji strah službe išee, Žukov Matijėek pa svedrece prodaje, če se kdo zmoti, da bi jih kupil. Ko pridemo v Kranj, rečem jest: nekaj bo treba it' okoli jezicnih dohtarjev. Matijėek Žukov! vzemi, vzemi Kurjega straha, vzemi, pa me na „stari pošti“ počakajta. Kar on zapije, to bo njega bolelo, kar ti zajes, naj bo pa tebe, veš; jest bom pa tisto plačal, kar na nobenega ne pride, da bo gladka rajtenga.“ Kurji strah je d'jal: „mene vzemi seboj, mene, za tisto, ki znam nemško!“ Pa sem odgovoril: „kaj te bom jemál! Saj pravijo, da imajo tukaj enega tacega dohtarja, ki se nekaj za Slovajnijo grbávšei; za postlanca je bil menda tudi, če se ne motim. Ne vem, če je Prájvec, ali kateri? I nù, saj bom zvédel!“ Kurji strah je rekel: „vendar me vzemi! Kaj se vé? Morda pri njem kovo službo dobim.“ Jest sem pa d'jal: „kaj se boš mene za hlače držal? Ne moreš it' potlej sam? Saj si zadosti star.“

Stisnem tedaj pálico in marélo pod pázuho, bisago pustim pa na „stari pošti“. Ljudje so mi rekli: „zmirom sam pred seboj béži, pa boš Prájvca našel. Ko sem to slišal, takó sem ti béžal, da me skoraj peté nejsó dohajale, pa sem ga res našel, tam kjer je bil. Stopim v kanoljšo, ostanem pri vratih, pogledam okoli sebe zdaj na levo, zdaj na desno, kateri bi imel kaj dohtarske podobne; pa naj ti ga biló nobenega tacega, lej! Potler pravim: ne vem, če smo se zmotili, ali kakó? Tistega dohtarja Prájvca išee, pa ga nej níkól' níkjérít! Komaj takisto besedo postavim, kar notri tamkaje dolí v zadnjem kotí vstane en majhen možiček z veliko bradico in se oglaší: „jest sem tisti dohtar Prájvec, jest. Kaj bi radi?“ — „Takó in takó,“ rečem, „stare dolžėke sem prišel těrjat, nove po nárejat, če bodo ljudje „nkóten“; pisali bomo pa vse po slovajnsko.“ Ná, kar začne dohtar vengelístít: „slovajnsčina takó počasi leze, kakor laško olje; k meni šó zdaj nej prilėzla.“ Jest pravim: „zakaj ne?“ On se zadere; „zató da ne! Vsako pismo, bodi si táko ali táko, pri nas naredimo samó po nemško, tudi v tiste kraje, koder po dvé uri hodá nej kršene duše, ktera bi vedela, kakó se kolóvrat po nemško imenuje.“ Prekletó ga debelo pogledam, bog mi grehe odpústi! — in rečem: „lepí narodnjáki ste res! Prváke se tudi imenujete! Kaj nejsmo lansko leto pod Šmar'no goró prisezáli, nekteri še z obema rokáma, da mora bit' vse po slovajnsko? Po krivem nečem prisezat', saj še po pravici nerad!“ Pa mi odgovori: „po slovajnsko časi tudi pri nas kaj zgolomíšimo, kader kakšen stnež od kod pride, pa mora vselej počakat' do štireh ali petih popoidne, ker imamo dvojno delo namesto enega samega: véste, pismo je treba narnaprvo po nemško naredit', in še le potler se nemški rokáv na róbe obrne, da pride slovajnsko lice na videž. Tóreje le popoldne pridíte; samó to mi zdaj povédite, kakó vas ljudje po svetí imenujejo?“ Jest se odrėžem: „lejte si, Potrėbnik sem!“ Kakor je dohtar Prájvec slišal to imé, toľeko da nej sė stola omabnil. Pomeri me z obėsom od vrha do tal, od lica do klóbuca in od palice do maréle, pa zapové: „brž trije peresa v roko vzemíte, pa mu preceje naredíte, kakor je rekel!“

Takó sem jest dohtarja Prájvca kozje molitvice učil; družim pa še zdaj po nemško nareja, kakor je poprej. Za priče se podpisujemo vsi trije:

Dr. Kurji strah s. r. + Žukov Matijėek. Gregor Potrėbnik s. r.

Ljubljanski „Sokol“.

Ponosno me krila

Po dolgem zaporu

V pomládnejem so zoru

Ob Savi nosila:

Na svoje me stare opravke

Dežela je krasna vabila,

Posebno pa krasne Posavke.

Prvič in drugič: trikrat laž je, če ne štirikrat ali celo petkrat, kar so zopet o meni skrivaj raztrosili moji nelogično-srditi sovražniki, kakor bi pri zadnjem ljubljanskem shodu jaz bil svetoval, da naši važni pogovori ne bi skrivni ostali. Taka laž je paglavski nesramna in tudi grda. Logika te stvari je namreč taka: kjer nij nič skrivnega, tam se ne more za kulise gledati; zategadelj smo bili tudi lansko leto sklenili, da vse skrivno

ostane, kar smo takrat govorili, in tist nasvèt sem po zrelej politiki in zdravej logiki oportunisti s hrbtom podpiral tudi jaz, zato da sem potlej prvi mogel poslati v dunajske novine logičen dopis, kaj se je govorilo in kaj sklepalo. Ako bi torej bil letos res kaj takega nasvetoval, kar se mi nesramno podtiče, mogli bi Ribničani mene, svojega kandidata, po pravici grajati, da se z logiko celó pretépljam, ne samo prepiram.

Tretjič: še nesramnejša laž je, da sem se te dni bil šel tudi Laščanom za prihodnje volitve ponujati. Laščani me mislijo uže sami zopet izvoliti, in zdrava logika učí, da se jim torej nij treba nikakor ponujati.

Luka Svetec,

zdaj še posebno: caes. reg. candidatus logico-sophisticus ribniciensis et lašciensis.

Vodnikova basen.

(Prenarejena za našo dóbo.)

Oča dr. Razlag odpre usta ino reče svojemu drugorojenemu sinu „Pravniku slovenskemu“: „pojdi po vsem slovenskem svétu, učí vse naše uradnike, kako se pisma narejajo v domačem jezici, ino preobračaj jih v imenu dr. Razlaga ino dr. Tomana ino dr. Koste!“ Drugorojeni sin „Pravnik slovenski“ mu odgovori ino reče: „tatal ali bi ne bilo morebiti dobro, če najprvo tebe samega malo izpreobrnem, da bi prihodnjíc kúpnih pisem sam svojih zemljíšč ne pisal po nemški, kakor si v Brežicah, ino dalje ne uradoval sam v svojej pisarni po nemški, ter ne prepovedoval, kakor si do zdaj, sam svojim pisarjem ino doktorjem, slovenska pisma narejati, z bojazni, da slovenščina uradnikov ne bi razjezila? Ino ali bi ne bilo dobro, od tebe iti na ravnost k dr. Tomanu ino k dr. Kosti, ker niti izmej njíju neče ali ne zna nobeden po slovenski uradovati? Ino ali bi ne bilo tudi potrebno, oglasiti se k dr. Prevcu v Kranji? — Kaj méniš, tata?“

Oča pravi: to je zmota!

Vse po svét' na robe gre;

Kaj dočakal sem sirota?

Jajee več od pute vé!

Narodna pripovedka.

(Skupio „Pavliha“ u i oko ljubljanske čitalnice).

Bili so starodavni patrijarhalni časi, kateri so zdaj uže minoli. Zvo- nec je nosil prvák dr. Bleiveis, in pred stopnicami njegovega prestola so gologlavi stali dr. Toman, dr. Kosta in Svetec, ter so naši milost pred njegovim obličjem. Prvák dr. Bleiveis je nekdaš s palico v roki v težavnih narodnih poslih korakal po narodnem svetu, a za njim so šli Toman, Kosta in Svetec. V globocih premislekih pridejo do potoka, šumečega mej grmov- jem. Ustavijo korake svojih nog, in dr. Bleiveis počasi vzdigne palico svoje podpore in izpregovori besedo čiste modrosti: „možje prvaki narodni! Dalje ne vemo, nazaj ne smemo. Kaj nam je storiti, da ostane veljavno v očéh narodnih mož in protivnih paglavcev?“ — Najprvo dr. Toman s podkovano palico krepostno mahne ob skalo, da žive iskre zaigretájo ter donéčih ust izreče besedo visoke namembe: „zaletimo se junaških korakov, ter ponosno preskakajmo réko deročo, kjer se dviguje redko grmovje, da nam vseh straníj zagrmé živio- in slavoklici mogočni!“ Za njim se odhrkne dr. Kosta, zasadi visoko palico v zemljo, nasloní nanjo gladko brado in izusti kosmato slovensko besedo: „kdor še nikoli mej nami nij tajil moške kreposti, sezúj érevlje ter nas eucorámo prenesi na óno stran vode!“ Na- póléd Svetec hrbet svojega rojstva podpré s palico raznih koristíj, kakor

popotni élovek na cesti, migne s prstom desne roke in tehtno sproži logično besedo: „ne takisto, oportunska moja gaspóda! Jaz sem tega mišljénja že se prenesemo, utegnemo nelogično popadati v vodo; če li preskočimo, utegnemo si nelogično polomiti noge in še tudi popadati v vodo. Logika te stvari je tedaj taka, da gremo tja gori, kjer voda izvira, ter se nad stude- ncentem ognemo skakanja in prenašanja svojih kostíj.“ — Zopet se mirno oglasiš ti prvák dr. Bleiveis, in izrečeš besedo končne razsódbé: „pošljimo po svekra Sovana, da ob svojih stroških preko gromonosne vode postavi krepak naroden most, a mi da počakamo, dokler se dovrši ta velikanska naredba, od katere bode sveker Sovan pobíral mostovíno od roda do roda.“ Te besede so bile potrjene v slavnem krogu narodnega razuma, in Svetec odide pred bečelni panj po Sovana, ko je roje ogrebal z leséno žlico. Sve- ker Sovan hitro pride v belem slamniku širocím krajev, na rami prinese ostro brušeno sekíro, pljane v roko, naglo poseka drobno bukev, za silo oklesti njene veje ter klado brez držajev položi preko bistrega potoka. Prvaki so po tej bryi sedé počasi jézdili na óno stran, in krstili jo „veli- kansk národen most“, kakor se imenuje do denašnjega dneva; a sveker So- van pobira mostovíno od njega.

Na Jelačičevem trgu v Zagrebu.

Davidék (okrožen sè „stranko prava“ laje konja Jelačičevega.)
Hau! hau! hau!

Komisár. Konjáč! kje si? Poberi tega lajáča? Ne vidiš, da je brez marke?

Jelačič (s konja). Komisár, ne ognjúšaj se tí z njim! Ta brez tebe ne odide svojeje osodi!

Dr. Kosta. Ljubi moj „Pavliha“! kakor nijeva prijatelja, vendar mi utegnóš povédati, zakaj si obril še tisto malo mišje brade, kolikor ti je bil bog dal, ter okolo sebe nakopíčil tako skládalnico svetih pisem itd.

Pavliha. Ne vé, ali bi povedal, ali ne bi?

Dr. Kosta. Povédi, povédi, ko si ves moj

Pavliha. Bodi si, ker me tako lepo prosíš. To se je zgodilo zate- gadelj, ker sem šel mej novinarje.

Dr. Kosta. Ali vsi novinarji tako delajo?

Pavliha. Nobeden; pobožne duše ne najdeš mej njimi na Dunaji.

Dr. Kosta. Ti si torej edin pobožen novinar?

Pavliha. Motíš se, ako to mislíš. Poprej sem javno bil hud nemšk liberaléc in skrivaj sem še zdaj.

Dr. Kosta. Čemú torej to stvar počenjaš?

Pavliha. Zató, da bi vsi duhovniki mislili, kako sem grozno svet mož ter z naročnino v roci stopil čez prag mojích dúrij.

Dr. Kosta. Umejem, umejem! Mundus vult decipi, ergo decipiat!

Listnica. Gosp. M. F. Pišec nam: „Gospod Vrednik! Pošiljajte „Pavlihe“ pod naslovom: gosp. M. S. a. d. v št. J. pod K. postaja St., Post R. Krain“, a nič ne pripovedujete, ali se naročate ali ne. Dobro vémo, kam in komu je treba pošiljati dolžne odtiske (pflichtexemplare) in vemo tudi to, da Vi nísté med tistimi; ako torej hočete list, povéдите, da se naró- čate, sicer ga Vam ne moremo pošiljati. — Gosp. J. Pirnatu. Prva dva lista smo Vam uže poslali. Morebiti jih nísté prejéli? — Gosp. „Jocosus.“ Uredništvu je treba vedeti vsacega dopisnika ime, kar vemo, da je tudi Vam znano. — Gosp. J. v Lj. pri „Slaviji“: ali ste prva lista morebiti dobili od g. Ž.? Vaš dopis o tem ne govori jasno. Če ne, oglasíte se, da pošljemo. — Gosp. M. Ž. O „laškém olji“ bi se tega ne bili nádejali. Prosimo, da tako ne sodite o „majdingarjih“, kakor jih Vi imenujete; vse drugo v posebnem odgovoru. — Gosp. B. Hvalečno pre- jéli in uže tudi spravili po dveh dnevih. Nijmo se motili, da res ne mo- rete! — Gosp. Figokazovlč: mislite, da ne vémo, kdo ste? Svet bi se brohotno smíjal, ako bi „Pavliha“ pripesal Vaš brezimeni dopis a pod njim Vaše pravo ime! Vendar smo ga zdaj vrgli v koš. — Gosp. J. O. v Ljub. Opróstité, da nijmo še mogli odgovoriti, kar v malo dneh storimo. — Gosp. —x— v Nov. mestu. Pisali so nam tudi drugi, kako so se nemškutarji srdili, ker je bil „Pavliha“ tako predrzen, da je prinesel g. Grčarja, ter da so narodnjaki samo v skrivnih kotih drzili se kazati njegovo podobo drug družemu, a da nobeden nij imel srea, „Pavliho“ dati g. Grčarja, kateremu je bila naša ekspedicijska list vendar uže poprej poslala, kakor slišimo.

Opomba. Denašnja podoba na prvej strani je cinkografovana.